

závazky v nájemního poměru a členské povinnosti předepsané stanovami, a že tu takového výpovědního důvodu není. Jest řešiti otázku, zda vypovídající strana má již v podání, kterým dává soudní výpověď, neboli, jak prvý soud toto podání jmenuje, ve výpovědním návrhu, uvéstí a opodstatniti důvody, na něž jest přípustnost výpovědi vázána, či zda může tak učiniti až v řízení o námitkách. Odvolací soud správně rozpoznal, že předpis § 52 uv. nařízení upravuje jen otázky hmotněprávní a že, pokud jde o procesní právo, není v § 562 c. ř. s. předepsáno, že již ve výpovědním návrhu musí býti udány a opodstatněny výpovědní důvody. Výpověď sama jest podle § 1116 obč. zák. a § 560 c. ř. s. v podstatě hmotněprávním jednáním, směřujícím k tomu, by nájemní (pachtovní) smlouva na neurčitou dobu ujednaná nebyla mlčky obnovena, a podle § 561 c. ř. s. může se dáti nejen soudně, nýbrž i mimo-soudně. Co udati jest při soudní výpovědi, uvedeno jest v § 562 c. ř. s., který však nestanoví, že, je-li výpověď po hmotněprávní stránce vázána na určité důvody, jest výpovědní důvody v podání, kterým se dává výpověď, uvéstí nebo dokonce již opodstatniti. Jest pravda, že vypovídající strana musí ve lhůtě k podání námitek přednésti všechny námitky, ježto podle § 571 třetí odstavec c. ř. s. jest námitky podané opožděně odmítnouti. Ale tím není ani v souzeném případě zkráceno nájemníkovovo právo k obhajobě a není porušena zásada rovnosti stran, ježto i tam, kde pronajímatel ve výpovědi neudá výpovědní důvody, lze nájemníkovi uplatniti námitku, že výpověď jest přípustná jen z určitých důvodů, a že takových důvodů není v případě, o nějž tuto jde. Také vznesl stěžovatel včas tuto námitku. Udá-li žalobce vzhledem k řečené námitce při ústním jednání konkrétní důvody výpovědi a opodstatní-li je, může žalovaný v rámci včas vznesené námítky zaujati k tomuto přednesu stanovisko a prováděje námitky včas vznesené, přednésti nové okolnosti a průvody (Srov. Neumannův komentář k c. ř. s. IV. vydání str. 1439). Správně proto usoudil odvolací soud, že nelze zrušiti výpověď z důvodu, že ve výpovědním návrhu nebyly uvedeny ani rozvedeny výpovědní důvody, a právem zrušil rozsudek soudu první stolice podle § 496 čís. 3 c. ř. s.

Čís. 9426.

Na státu nelze se domáhati náhrady škody, bylo-li prozatímní povolení policejního úřadu k pořádání podniku (býčích zápasů) napotom odvoláno.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1929, Rv I 1846/28.)

Policejní ředitelství v Bratislavě dalo žalobci prozatímní povolení k pořádání býčích zápasů. Ježto napotom policejní ředitelství odepřelo schváliti pořádání býčích zápasů, domáhal se žalobce na československém státu náhrady škody, jež mu vzešla přípravnými pracemi k zápasům. Žaloba byla zamítnuta soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Když nižší stolice zjistily, že se po prozatímním povolení pořádání býčích zápasů poměry změnilly tím, že veřejnost, byvši o záměru těchto zápasů reklamou (plakáty) vyrozuměna, zahájila proti jich pořádání ostrou kampaň, a když z toho policejní úřad ve svém konečném vyřízení vyvodil úsudek, že byla na snadě objektivně odůvodněná obava, že pořádáním zápasů bude veřejný pořádek ohrožen, že dojde k výtržnostem, jest tím celý případ vyřízen, neboť policejní úřad, jehož povinností jest udržovati veřejný pořádek, nemůže dopustiti nic, čím by pořádek ten byl porušen, a musí se za tím účelem chápati i opatření profylaktických, a tak to bylo nejen jeho právem, nýbrž dokonce i povinností, tyto dřív předběžně povolené zápasy nyní zakázati. To jest ustálená policejní praxe, neboť jest veřejně známo, že jest policie nucena často různá veřejná uspořádání, průvody, schůze, slavnosti a pod., třeba již povolené, z důvodů veřejného pořádku zakázati a povolení odvolati, aniž mohou pořadatelé žádati náklady vynaložené v mezičase na přípravu podniku. Každé takové povolení uděluje se pod samozřejmou, byť i nevyslovenou klausulí rebus sic stantibus, a to platí samozřejmě, ba ještě tím spíše i při povolení pouze prozatímním, kde strana již jeho vyslovenou prozatímností jest varována, by na jeho nezměnitelnost nespolehala a byla si vědoma, že, uvádí-li se v útraty, uvádí se v ně na své riziko. Žádá-li dovolání, by o tom, zda za daných okolností byla skutečně podnikem ohrožena veřejná bezpečnost, slyšení byli svědci ve sporu o tom vedení, sluší mu odvětit, že je to úsudek, jenž nenáleží svědkům, nýbrž náležel policejnímu úřadu, jenž ho skutečně vyvodil, což ani přezkumu soudu nepodléhá, ježto policejní úřad při hájení veřejného pořádku může a musí se dáti vésti jen svým vlastním úsudkem a nemůže bráti v počet i možný odchylný úsudek jiných úřadů, jež z té neb oné příčiny s věcí se později budou zabývati. Nelze tedy mluvit o nezákonném výkonu moci veřejné ve smyslu § 92 úst. list., takže schází už objektivní skutková povaha potřebná k žalobcovu nároku na náhradu škody, a netřeba se tedy otázkou skutkové povahy subjektivní t. j. otázkou zavinění příslušných orgánů policejního úřadu vůbec zabývati. O případě, jak by se věc měla, kdyby se poměry v mezičase byly nezměnily, a konečný zákaz podniku původně povoleného spočíval jen na změně názorů policejního orgánu, netřeba zde vůbec uvažovati.

Čís. 9427.

Bylo-li v tržové smlouvě, již byl prodán rolnický nedíl, výslovně ustanoveno, že smlouva pozbude platnosti, jestliže ji Státní pozemkový úřad neschválí, a bylo-li napotom odepřeno schválení Státního pozemkového úřadu, drží kupitel, jenž se na nedíl nastěhoval a v držbu ho ujal, nedíl neoprávněně a jest prodatel oprávněn domáhati se na něm vyklizení a odevzdání nedílu. K odepření schválení nevyžaduje se usnesení správního výboru Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1929, Rv I 1607/29.)